

LIBRIS

We know
books

Vă prezentăm
DREAM BOOKS,
noua noastră colecție de romane de dragoste

Într-o formă nouă și atractivă, dorim să îți oferim cele mai bune titluri ale unor autori contemporani bine-cunoscuți, foarte iubiți de publicul din România – de la celebrele Nora Roberts, Sandra Brown sau Lucinda Riley, reginele literaturii pentru femei, la autori noi și foarte populari în rândul cititorilor mai tineri.

DREAM BOOKS, imprint al Editurii Litera, debutează cu titluri ce acoperă o gamă foarte largă de subiecte: de la pasiunile pline de romantism din secolele trecute, la iubiri care trebuie să înfrunte piedici aproape imposibil de trecut din vremuri tulburi și până la farmecul poveștilor din timpurile actuale, în care dragostea se poate naște în lumea virtuală atât de bine cunoscută generației Z.

De asemenea, îți dăm prilejul reîntâlnirii cu eroi și povești speciale, care ți-au oferit atât de multe clipe minunate de-a lungul unui deceniu în colecțiile Lira și Alma.

Dedicăm această colecție femeilor din diverse generații – și oferim totodată garanția că te poți desprinde de problemele de zi cu zi ori de câte ori ieși în mână o carte care te va face să visezi frumos!

AMANDA QUICK FASCINAȚIE

Traducere din limba engleză
ANDREEA ȘELER

1

În clipa în care-și dădu jos una dintre mănușile lungi și negre, ca să atingă marginea bolului de cristal, Madame Ariadne își dădu seama că bărbatul care stătea de cealaltă parte a mesei, clientul ei, avea de gând să o omoare.

Fir-ar să fie... Ca și cum n-ar fi avut oricum destule probleme în momentul de față. Se săturase până peste cap de meseria asta. Dacă avea să scape cu viață până dimineață, Madame Ariadne, Medium Consultant de Vise, avea să dispară pentru totdeauna.

Adevăratul ei nume era Prudence Ryland, dar cei care plăteau ca ea să le interpreteze visele o știau doar ca Madame Ariadne. De fapt, nu fusese niciodată convinsă că interpretarea viselor era adevărata ei vocație. Da, se câștiga foarte bine din asta și, da, avea un talent pentru așa ceva, dar nu-i plăcuse niciodată această muncă. În seara aceasta, era posibil să o coste viața.

– E prima oară când vin la un medium pentru a-mi interpreta visele, spuse Thomas Tapson. În umbrele din camera aflată în semiobscuritate, ochii îi luceau, reflectând lumina veiozei de modă veche din centrul mesei rotunde. De-abia aștept să văd cum e.

Intrase în încăpere cu un aer de curiozitate amuzată. Se oprise în centrul camerei pline de umbre, cu draperii groase și își dăduse jos pălăria scumpă cu un gest plin de grație. Un gentleman perfect. Costumul făcut pe comandă, cravata cu nod elegant și inelul cu sigiliu erau semne clare de bogăție și statut social înalt.

La suprafață, vorbea cu accentul inconfundabil care trăda o educație scumpă, la o școală cu internat. Era vocea unui bărbat care fusese

UBRIS | We know books
 crescut în atmosfera rarefiată a lumii bune din San Francisco. Totuși, dacă știai să ascuți cu atenție, puteai detecta poftele carnale perverse pe care încerca din răspuțeri să le ascundă. Iar ea știa să asculte – era o abilitate absolut necesară în domeniul ei de activitate.

Problema era dacă știa sau nu cum să facă să apuce dimineața.

–Eu clar o să mă străduiesc cât pot să vă interpretez visele, domnule Tapson, îi spuse, reușind să-și mențină tonul detașat și profesionist, adăugând exact doza potrivită de mister și de dramatism.

Capacitatea de a-și intra în rol era o altă abilitate esențială succesului în profesia ei. Copilărise în lumea interpreților de vise și era o actriță extrem de pricepută.

–Îmi cer scuze că am ajuns așa târziu în seara aceasta, continuă Tapson. Am fost reținut la o ședință cu niște parteneri de afaceri, nu am avut cum să mă fofiez.

–Înțeleg, răspunse ea.

Tapson fusese ultima ei programare pe ziua de azi. Când văzuse că nu se prezentase la ora stabilită, presupusese că nu avea să vină deloc. Tocmai ce voia să pună pe ușă semnul cu „Închis“ când se materializase din amurgul cețos al acestei seri umede din San Francisco.

Evident, fusese o greșeală să îi deschidă ușa, dar când încercase să îi spună că trebuia să își facă altă programare, îi oferise imediat dublul tarifului ei, care era deja exorbitant, dacă avea să îl primească în seara aceasta.

Se lăsase convinsă pentru că nu putea să reziste în fața ideii de a câștiga niște bani în plus. Avea de gând să termine cu această activitate în curând, iar viitorul ei era destul de nesigur. Avea nevoie de o rezervă de bani consistentă, care să îi ajungă până ce avea să pună bazele unei noi cariere, în sudul Californiei.

„Și uite cu ce te alegeai dacă e să te lași ispitită de bani“, își spuse. „Ajungeai să deschizi ușa, din întâmplare, unui criminal.“ Își învățase lecția, dar poate prea târziu.

–Vă rog să puneți vârful de degetelor pe marginea bolului de cristal, continuă ea. O să încep consultația.

Crezuse că era pregătită pentru șocul extrem pentru toți nervii din corpul ei pe care îl anticipase – chiar și cel mai scurt contact cu visele altor persoane o tulbura profund –, dar nu avea cum să se fi protejat de ororile furtunii de vise a lui Thomas Tapson. În momentul acela,

descoperi că nu avea să fie prima lui victimă. Senzațiile euforice pe care le trăise văzând teroarea și durerea victimelor sale anterioare erau împletite în energia infernală care o izbi prin intermediul cristalului. Pieptul i se contractă. Dintr-odată, se trezi că nu putea să respire.

–Sper că mă puteți ajuta, zise Tapson. Am tot avut un coșmar, același de ceva timp. Inițial, am încercat să îl dau uitării, dar acum încep să mă întreb dacă nu cumva are vreo însemnătate.

Ea îl studia prin vălul drapat peste pălăria ei neagră, cu borul lat. Spre deosebire de alte persoane din domeniul acesta, care-și desfășurau activitatea înfășurate în robe exotice, cu turbane colorate pe cap, ea prefera haine moderne, la modă, și se rezuma la o singură culoare – negru. I se părea că îi consolida aura de profesionalism impecabil. Nu era o escroacă. Nu era cazul să se costumeze așa cum apăreau personajele de acest gen în filmele hollywoodiene.

În meseria ei, relația cu clienții necesita o anumită teatralitate. Avea un talent înăscut pentru perceperea viselor, dar învățase partea comercială a acestui domeniu de la bunica ei, care mereu îi spusese cât de important era să-și găsească un stil care să o separe de tot restul. Vânzarea ședințelor de interpretare a viselor era la fel ca vânzarea parfumurilor și a bijuteriilor. Ambalajul avea o importanță vitală.

În afară de pălăria cu voaletă, purta un sacou negru, bine croit pe corp, o fustă-creion neagră și mănuși de aceeași culoare. Ca bijuterii, nu purta decât un pandantiv din cristal incolor, o moștenire de familie care îi fusese dăruită de bunica ei.

Profitase de faptul că pălăriile extravagante, cu voaletă, erau la modă, pentru că i se părea că voalul acela delicat care-i acoperea fața îi dădea exact acea aură de mister și de farmec obscur, fără a te duce cu gândul la ghicitorii de la un bălci.

–De multe ori, intuiția încearcă să ne comunice lucruri prin intermediul viselor, domnule Tapson, rosti ea. Și e mereu bine să fim atenți.

–Nu mă sfiesc să vă spun că, din cauza acestui vis, am devenit insomniac, zise Tapson. A devenit de-a dreptul iritant.

Făcu un efort să-și controleze respirația în timp ce se lupta cu instinctul de a se proteja de contactul zdruncinător de intim cu visele lui Tapson. Folosirea cristalului îi ușura mult capacitatea de concentrare, dar îi și accentua vulnerabilitatea față de fulgerul de energie psihică pe care îl simțea străpungând centrul furtunii lui de vise. Singura

modalitate alternativă de a obține o asemenea claritate era contactul fizic, dar simpla idee de a-l atinge efectiv pe monstrul aflat de cealaltă parte a mesei era de ajuns pentru a-i declanșa un atac de anxietate.

Tapson o privea peste marginea bolului de cristal, cu ochii scăpărațori ai unei insecte supradimensionate aflate pe punctul de a se lansa spre pradă. Ținea mai strâns marginea bolului cu degetele acelea care o duceau cu gândul la niște gheare. Lumina veiozei se reflecta în inelul lui cu sigiliu, atrăgându-i atenția într-un mod inexplicabil. Aruncă o privire spre el și văzu că pe suprafață era gravat conturul unei chei.

–Cum funcționează interpretările astea? întrebă Tapson.

–Cristalul este un conductor excelent pentru energia spirituală, îi explică ea. În ciuda panicii care i se instala în creier, reuși să se lanseze fără efort în explicația detaliată a întregului fenomen. Clienții voiau mereu să afle secretele conexiunii care permitea o interpretare. Le spuneau adevărul pentru că nu avea nici un motiv să nu o facă. Nu era ca și cum ei ar fi putut să facă tot ce făcea ea, neavând talentul ei unic. Nu pot să vă văd visele, bineînțeles, dar când le descrieți, cristalul îmi va transmite impresii despre ce încearcă să vă transmită intuiția. Sarcina mea e să vă interpretez aceste impresii.

–Pare a fi un proces foarte științific, spuse Tapson. Zâmbi, lăsând la vedere niște dinți îngălbeniți de fumul de țigară. Din loc în loc, plombe din aur îi luceau în gură. Mă așteptam la o placă Quija.

–Asta e o tehnică foarte vetustă.

Se uită în ochii lui și îi susținu privirea în timp ce începu cu greu să înainteze în uraganul energiei viselor lui. Scopul îi era să ajungă în centrul furtunii, hăul negru unde clocoteau impulsurile și dorințele lui fundamentale. Avea nevoie de timp pentru asta. Și trebuia să tragă de această resursă prețioasă.

–Să înțeleg că nu credeți în paranormal... spuse, dorindu-și să mențină conversația.

–Să zicem doar că am îndoielile mele, ca o groază de alți oameni. Totuși, îmi doresc cu ardoare să descopăr semnificația acestui vis anume. N-am știut unde altundeva să mă adresez.

–Cine v-a recomandat să apelați la mine? întrebă ea.

Se apropia, strecurându-se prin valurile clocotitoare de energie întunecată.

–O cunoștință. Tapson se încruntă, pierzându-și răbdarea. Vă plătesc o groază de bani pentru a-mi interpreta visul, Madame Ariadne. Treceți la treabă.

–Bineînțeles. Prea bine, sunt pregătită să începem interpretarea, domnule Tapson.

Avu nevoie de toată forța ca să continue să mențină contactul cu bolul de cristal. Cu majoritatea clienților, trișa, neatingându-și efectiv vârful degetelor de marginea vasului. În fond, în majoritatea cazurilor nu era nevoie de contact și să se expună energiei coșmarești a viselor altei persoane pentru că, în general, poveștile din vise nu erau atât de dificil de analizat. De obicei, se încadrau bine într-una din câteva categorii largi. De obicei obținea toate informațiile de care avea nevoie în discuția care avea loc înainte de analiza propriu-zisă. Era doar o chestiune de atenție.

Memorase o listă de interpretări utile, gândite să-i mulțumească pe cei mai mulți dintre clienți.

„Lumea viselor dumneavoastră arată că sunteți foarte stresat. V-aș recomanda să beți o cană cu ceai de mușețel înainte de culcare, pentru a vă calma nervii.“

„E clar că vă confrunțați cu o decizie dificilă. Ar trebui să vă detașați un pic din punct de vedere emoțional, să beți o cană cu ceai de mușețel, după care să faceți o listă de argumente pro și contra în legătură cu acest proiect.“

De asemenea, avea pregătite și câteva interpretări speciale pentru anumiți clienți.

„Intuiția vă spune că domnul amabil pe care îl așteptați să ia ceaiul cu dumneavoastră în după-amiaza aceasta nu e noul dumneavoastră prieten apropiat. Orice s-ar întâmpla, nu-i urmați sfaturile în materie de investiții și nu îi încredințați banii dumneavoastră“ era pentru văduvele singuratiche și bogate și femeile singure care tocmai ce primi-seră o moștenire.

„Ziceți că vă treziți într-un coșmar în care sunteți îngropată de vie sub un munte de satin alb? Visele respective apar în fiecare noapte, după zilele în care aveți probă pentru rochia de mireasă? Semnificația e evidentă. Ar trebui să anulați nunta. Vă căsătoriți cu un bărbat cu care nu vă potriviți. Aveți încredere în mine“ era rezervată pentru femeile pe punctul de a se căsători care, evident, aveau îndoieli.

LIBRIS

We know

Știa că, atunci când era vorba de coșmaruri legate de nuntă, cele mai multe dintre cliențe nu aveau să îi urmeze sfatul, pentru că nu era ce voiau ele să audă. Nici nu putea să le-o ia în nume de rău. De câte ori se trezise și ea din asemenea coșmaruri înainte de mariajul ei dezastruos? Și totuși, mersese până la capăt și fugise la Reno, să-și pună pirostriile.

Intuiția o tot avertizase de luni întregi că venise momentul să se retragă din branșa interpretării viselor. Dar iat-o acum, stând față în față cu un dezaxat care avea de gând să o omoare – și asta pentru că ignorase ce încercaseră să îi spună abilitățile ei de medium. Hotărâse să mai rămână aici încă un pic. Un nou început în sudul Californiei avea să fie o întreprindere riscantă. Voise să pună deoparte mai mulți bani.

Prinse mai apăsător cu degetele marginea bolului de cristal și reuși să se strecoare prin ultima pală de furtună care se învolbură în jurul hăului întunecat de energie care alimenta visele lui Tapson.

Avu nevoie de toate puterile pentru a nu țipa. Știusese că o așa mare apropiere de izvorul de energie primitivă și emoții în stare brută din centrul uraganului avea să fie o experiență oribilă, îngrozitor de intimă care, fără îndoială, avea să-i dea coșmaruri mult timp în viitorul pe care-l putea anticipa. Cu toate acestea, descoperi că nu era deloc pregătită pentru oroarea în stare pură care o aștepta în bezna.

Bunica ei îi explicase că versiunea proprie a talentului pe care-l aveau cei din familia sa era una neobișnuită. Nu percepea doar senzații trecătoare generate de lumea viselor unui client, așa cum se întâmpla cu majoritatea interpreților de vise. Ea putea să urmeze curenții acelei energii până la sursă. I se spusese de nenumărate ori că asta implica riscuri considerabile. Se între în visele altei persoane și să încerce să le manipuleze puteau duce la distrugerea unui medium. Exista mereu posibilitatea, îi spusese bunica ei, ca un client să se dovedească a fi mai puternic decât mediumul.

Nu era ca și cum ea își dorise vreodată să facă ceea ce avea să încerce în seara asta, își dădu seama. Detesta senzațiile pe care le avea. Se afla, efectiv, prinsă într-un coșmar în stare de trezie – coșmarul altcuiva, ceea ce făcea ca totul să fie cu atât mai îngrozitor. Când avea să scape din situația asta – dacă avea să scape cu viață și cu mintea intactă – probabil că avea să aibă atacuri de panică pentru tot restul vieții. Dar nu îndrăznea să dea înapoi. Nu încă.

– Povestiți-mi visul, domnule Tapson, rosti.

– Începe mereu la fel, răspunse el, cu glasul îngroșându-i-se până deveni o șoptă răgușită. Văd o mireasă pură, cu un aer feciorelnic, îmbrăcată în satin alb și dantelă. Mă așteaptă lângă patul nupțial. Se pretinde a fi perfectă. Inocentă. Nepătată. Dar eu știu adevărul. Este un demon. Seduce bărbații în somn, golindu-i de energie vitală. Singurul mod de a o învinge este să o omor înainte să apuce să distrugă alt bărbat. Când o să termin cu ea, în seara asta, rochia ei de mireasă și patul vor fi îmbibate cu sângele ei.

Era clar, își dădu seama Prudence. Deja cam trecuse momentul în care trebuia să-și găsească o nouă profesie.

De cealaltă parte a mesei, Tapson o studia cu ochi înfierbântați de o dorință îngrozitoare. Curenții de energie onirică ce pulsau prin cristal îi confirmau că avea în fața ochilor un bărbat cuprins de o poftă de sânge imensă. Nervii ei ostensiți îi țipau să o rupă la fugă, însă rațiunea o avertiza că asta nu avea să fie o soluție. Nu putea să fugă mai tare decât Tapson. Chiar dacă reușea să scape de el în seara aceasta, avea să o urmărească. Știa să recunoască obsesia când o avea în fața ochilor.

– Și? o îmboldi el, glasul îngroșându-se sub presiunea anticipării. Ce încercă să-mi spună visul ăsta, Madame Ariadne?

– Lumea viselor dumneavoastră indică faptul că sunteți foarte stresat, domnule Tapson, rosti ea, încercând să-și mențină aplombul profesional. V-aș sfătui să faceți mai multă mișcare și să beți o cană cu ceai de mușetel înainte de culcare.

Ochii lui Tapson scăpărară.

– Sunt alte activități pe care le prefer înainte de culcare.

– Da, știu, rosti ea. Furia îi ieși la suprafață, copleșindu-i temporar frica. Vă place să omorâți femei nevinovate, nu-i așa? Câte ați ucis? Sunt convinsă că n-aș fi prima.

Ochii lui Tapson sclipiră a șoc și dezorientare. Indiferent de ce așteptări avusese, o acuzație directă clar nu se număraseră printre ele. Totuși, o clipită mai târziu, o furie demonică scăpăra în atmosfera din jurul lui.

– Pretindeți că ați fi nevinovată, Madame Ariadne?

– Eu sunt cea care pune întrebările aici, rosti ea. De ce v-ați hotărât să mă luați în vizor? Nu ne cunoaștem. Nu avem nici o legătură. Ce v-a făcut să vă hotărâți să mă omorâți?

LIBRIS

We know books

Gura lui Tapson se strâmbă în parodie îngrozitoare a unui zâmbet seducător.

–Ești o escroacă, nu-i așa? Hai, recunoaște.

–Nu, domnule Tapson. Nu sunt o escroacă.

Bărbatul încercă să-și ia mâna de pe vasul de cristal și să se ridice în picioare, dar descoperi că degetele îi erau încremenite pe bol, blocate în poziția respectivă de presiunea electrică a energiei pe care ea o canaliza prin intermediul cristalului. Își mișcă cealaltă mână, băgând-o în buzunar pentru a scoate un cuțit.

Ea reuși cu greu să suprime un nou val de panică. Din punct de vedere fizic, era mult mai puternic decât ea. Singura speranță era să-și păstreze controlul.

–Ce-mi faci? țipă el. Femeie-demon!

–Nu te-ai luat de mediumul potrivit, îi spuse ea în șoaptă. Sau poate că da. Depinde de cum vezi situația.

Strânse mai tare marginea bolului și se concentră pe curenții glaciali ale energiei onirice a lui Tapson. Concentrată, începu să devieze și să întoarcă valurile. Apoi trimise pulsațiile acestea care oscilau frenetic înspre cristal, cu mare forță.

Gura lui Tapson se deschise, ca și cum ar fi scos un țipăt mut. Neputând să-și ia mâna de pe bol, încercă să se repeadă spre ea peste masă, cu cuțitul în mână, cu intenția de a-i tăia gâtul. Dar nu se putu clinti.

Era blocată. Dacă era să-și ia mâna de pe bolul de cristal, ar fi însemnat să piardă controlul situației. Trimise un alt impuls de energie sfâșietoare prin cristal. Acum acționa pe bază de instinct. Nu i se mai întâmplase până acum să-și folosească înzestrarea pentru a distruge energia din centrul viselor cuiva.

Tapson încremeni evident, ca și cum ar fi atins un fir prin care trecea curent electric. Într-un fel, exact așa stăteau lucrurile.

Se holba la ea, nevenindu-i să creadă și din ce în ce mai oripilat. Începu să tremure. Tremurul se transformă în spasme. Cuțitul se prăvăli pe mochetă, pe care căzu cu un zgomot ușor.

–Nu! rosti el. Nu poți să-mi faci așa ceva!

Ochii i se dădeau peste cap. Mâna dreaptă se lăsă moale. Nu mai era într-un contact mortal cu marginea bolului – nu mai putea să țină nimic în mână. Se prăbuși, rămânând nemișcat.

Tremurând, ea trase aer în piept și își trase rapid mâna de pe marginea bolului de cristal. Durerea arsurii psihice nu era de la o rană fizică – vârfulurile degetelor nu îi fuseseră pârlite – dar nervii îi erau profund zdruncinați. Nu-și putea permite să se lase copleșită de un atac de panică, nu acum. Trebuia să se concentreze pe supraviețuire, pentru că era clar că întreaga ei lume tocmai ce fusese întoarsă cu susul în jos.

–Fir-ai să fii, Tapson! îi spuse în șoaptă bărbatului inconștient. Sper că ești prins într-un coșmar. Sper să rămâi blocat în el pentru tot restul vieții.

Trebuia să gândească logic. Trebuia să se concentreze asupra următoarei ei mișcări.

Făcu un pas, după care se opri și puse o mână pe masă, ca să nu-și piardă echilibrul. Când reuși să-și controleze emoțiile, ocoli masa. Lăsându-se pe vine lângă Tapson, băjbâi un pic și îi găsi pulsul – slab și instabil. Era viu, dar era sigură că nu avea să mai fie niciodată omul care îi trecuse pragul.

Nu avea cum să calculeze cât de mult îi afectase nervii și simțurile. Tehnica direcționării energiei prin cristal cu suficientă forță cât să destabilizezi sursa viselor unei persoane era una profund imprezvizibilă. Nu prea era genul de abilitate pe care să o poți rafina prin exercițiu, cel puțin nu dacă aveai o anumită etică.

Talentul de a realiza ceea ce tocmai făcuse ea era unul rar, chiar și într-o familie cu un șir lung de mediumuri care puteau să vadă și să interpreteze visele. Dar puținele mărturii lăsate de strămoșii ei care avuseseră această abilitate fuseseră clare într-o anumită privință – tulburarea energiei onirice a unui om clar făcea ravagii.

Dar să o ia cu începutul. Era în joc supraviețuirea ei. Trebuia să se descotorosească de Tapson. Nu putea să-l lase să stea așa, pe mochetă din camera ei de consultații. Dacă se trezea și era în continuare în stare să o omoare? Dacă nu avea să se mai trezească niciodată?

Se gândi câteva clipe cum ar putea să-l ascundă. Chiar dacă reușea – lucru destul de îndoielnic, pentru că Tapson era mare și cu oalură atletică – nu prea avea cum să-l transporte pe vreo distanță semnificativă prin aglomerația din oras.

Problema ei nu avea decât o singură soluție, de fapt. Avea să sune la ambulanță și să le explice că Tapson suferise un atac de apoplexie în timpul ședinței.

Dacă sau când avea să-și recapete cunoștința, era foarte posibil să nu-și aducă aminte exact ce se întâmplase. Chiar dacă își amintea ce îi făcuse ea, i-ar fi fost foarte greu să îi convingă pe polițiști că încercase să îl asasineze cu energie mentală.

În ce o privea pe ea, clar nu avea cum să dovedească faptul că încercase să o omoare și cu atât mai puțin că omorâse și alte persoane.

Indiferent de ce se întâmplase cu Tapson, reputația ei ar fi fost distrusă dacă acest incident ajungea la urechile ziariștilor. Simplele zvonuri i-ar fi distrus afacerea. În mod clar, clienților nu le-ar fi plăcut deloc ideea de a-și face programare la un medium căruia i-a leșinat un client în timpul unei ședințe. Asemenea incidente nu reprezentau genul de publicitate care să-ți aducă succesul.

Nu credea în cobe și în prevestiri nefaste, dar situația asta semăna foarte mult cu un semn din partea universului că era momentul să treacă la altceva.

Își îndreptă umerii și ieși din camera de consultații, pătrunzând în spațiul restrâns al recepției. Luă receptorul.

– Faceți-mi legătura cu spitalul, vă rog, îi spuse centralistei. E o urgență. Aș vrea să chem o ambulanță.

După ce încheie apelul, puse receptorul înapoi în furcă și se postă în ușa camerei de consultații pentru a se mai uita o dată la Tapson. Nu se clintise, dar respira în continuare. Lumina scăpăra pe lama cuțitului de pe mocheta. Se întrebă pentru o clipă dacă ar trebui să se descotorosească de el, dar se hotărî să nu-și bată capul cu asta. Nu exista nici o dovadă că fusese comisă o infracțiune.

Auzi sirena jeluindu-se în depărtare și se întoarse, traversând zona recepției pentru a deschide ușa. Dar se opri din nou când văzu lumina lămpii reflectată de inelul din aur, cu sigiliu, al lui Tapson. Nu își dădea seama de ce era important, dar intuiția îi șoptea insistent: „Fii atentă!”

Când sosi ambulanța, le explică celor doi asistenți care îl urcară pe o targă că briceagul era al clientului ei. Aceștia ridicară din umeri și îl luară cu ei.

– Străzile sunt pline de pericole noaptea, rosti unul dintre ei.

Închise ușa, o încuie și se duse la etaj, să își facă bagajele. Clar, venise momentul să-și găsească un viitor nou.

2

A doua zi dimineată, Prudence coborî scara interioară îmbrăcată pentru călătorie, într-un costum de tweed maro deloc memorabil și o pălărie mică și simplă. I se părea vestimentația potrivită pentru a se retrage din San Francisco neobservată. Nu era activă prin cercurile mondene, dar avea mai mulți clienți care făceau parte din acea lume.

De asemenea, colegii ei de breaslă și concurenții săi formau o rețea de zvonuri extrem de eficientă. Mai devreme sau mai târziu, vestea că un domn leșinase în camera ei de consultații avea să fie pusă în circulație. Iar ea voia să dispară înainte să înceapă să sune telefonul.

Traversă camera de zi, cu o valiză într-o mână înmănușată. Nu luase la ea decât lucruri absolut necesare. Nu mai era Madame Ariadne, dar nu era încă sigură cine avea să devină. În orice caz, se îndoia că viitoarea ei identitate necesita costumele ei de cititoare de vise. Nu voia să reintre în acest domeniu.

Când avea să ajungă în Los Angeles, avea să ia legătură cu menajera și să o roage să îi strângă restul obiectelor personale și să le țină la ea până avea să se stabilească undeva.

Poșeta îi era plină cu banii pe care îi strânsese într-un mic seif pe care îl avea ascuns în camera ei. Obiceiul de a ține o sumă considerabilă de bani la îndemână îi fusese inspirat de bunica ei, care-și pierduse economiile la începutul Marii Depresiuni, în urmă cu ceva ani. Da, toată lumea spunea că președintele Roosevelt făcuse ca sistemul bancar să fie sigur, dar bunica ei nu se mai încrezuse niciodată complet în bănci.

Ajunsă la ușa casei, își acordă o clipă să-și ia rămas-bun de la căsuța confortabilă care fusese căminul ei de când ea și mama ei se mutaseră